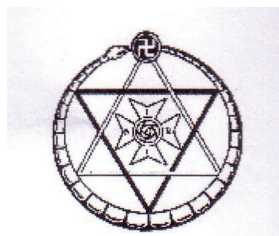

Ruusu-Risti

Perustanut Pekka Ervast

Nro 4/2010

SISÄLLYSLUETTELO

<i>Jarmo Anttila</i>	3	Pääkirjoitus
<i>Pekka Ervast</i>	7	Ruusu-Risti -lehdestä 1921
<i>Jarmo Anttila</i>	9	Juhlaesitelmä Ruusu-Ristin 90-vuotisjuhlassa
<i>Antti Savinainen</i>	12	Karman kahdet kasvot
<i>Sauli Siekkinen</i>	17	Hunnun takaa
<i>Aslak Larjo</i>	19	Sielun kymmenen tilaa

Jarmo Anttila

Ruusu-Risti – lehden toimitus pyytää anteeksi lehden laihoja numeroita ja myöhästymistä. Syyt ovat olleet moninaiset, kuten sairaus, remontti jne. Yritämme parhaamme saadaksemme loppuvuoden numerot lukijoille.

Käytännössä emme ole kyenneet toimittamaan kuutta numeroa useinkaan, joten ensi vuodelle harkitsemme toimittavamme minimissään 4 lehteä, saattaa niitä kuitenkin tulla enemmänkin, jos Korkein katsoo sen tarpeelliseksi ja väki ahkerasti tarttuu kyniinsä ja tietokoneisiinsa. Pyrkimyksemme kuitenkin on toimittaa laadukasta ja sisältörikasta Ruusu-Risti – lehteä.

Omatunnon ja Tietäjän perillisenä lehti on toiminut jo yli sata vuotta, ja vaikeuksia on ollut ennenkin. Uskomme kuitenkin ruusuristoläiselle maailmankatsomukselle olevan vielä tarvetta. Kuten Mestarimme sanoi pari tuhatta vuotta sitten: eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän”.

14. marraskuuta Ruusu-Risti vietti 90-vuotispäiväänsä. Ruusu-Rististä Suomessa ei voi puhua mainitsematta Pekka Ervastia. Hänen työtään olemme jatkaneet, mutta hänen veroistaan tietäjää ei Suomessa ole ilmaantunut. 1800-luvun loppu ja 1900-luvun alku olivat poikkeuksellisen rikkaan aikaa henkisten tietäjien suhteen. Onhan heitä toki nytkin, mutta ei kukaan ole mielestäni yltänyt Helena Petrovna Blavatskyn, Rudolf Steinerin ja Pekka Ervastin

mittoihin.

Minulla oli ilo vierailla viikko Intiassa, Dharamasalassa. Nuoruudessani tunsin voimakasta kaipuuta Intiaan, mutta vasta nyt sinne pääsin. Nykyisin Finnair lentää suoraan Delhiin ja suotuisan ”karman” ansiosta saimme vielä ”business” – paikat koneeseen yhdessä Rauno ja Leena Rinkisen kanssa. Matkan tarkoituksena oli tavata Nepalissa toimivan buddhalaisen Porong-luostarin ja sen yhteydessä toimivan lapsikylän ja koulun tukijoita ja munkkeja, meitä olikin lopulta yhdestätoista maasta 187 henkilöä

Toimituskunta:

Jarmo Anttila

päätoimittaja

Merja Nurmisto

toimitussihteeri

Merja Lännerholm

Sauli Siekkinen

Juha Ukkola

Tilaajapalvelu:

Ma ja ke klo 18.00 - 19.00

Puh. 050-527 0810

Lehden e-mail:

merja.nurmisto@welho.com

www.ruusuristi.net

Julkaisija:

Ruusu-Risti r.y.

Merimiehenkatu 31

00150 Helsinki

Puh. 09-656 052

ISSN 1455-1632

Kansi: Sauli Siekkinen

Taitto: Merja Nurmisto

paikalla. Suomesta oli meidän lisäksi runsas joukko teosofeja. Meitä oli kaikkiaan 27 ja ainoastaan Ruotsista oli runsaampi joukko mukana; 57 henkilöä. Tämän avustustyön keskeinen henkilö on Geshen Pema Dorjee, joka väsymättä kiertää ympäri maailmaa etsien tukijoita kouluille, lapsikylille ja sairaaloille Intiassa ja Nepalissa. Hän on buddhalainen munkki ja usein vieraillut myös Suomessa. Olinkin hänen opetusluennollaan Helsingissä Teosofisen Seuran tiloissa 24.11.

Matkan huipennus oli Hänen Pyhytensä Dalai Laman tapaaminen. Vierailua edelsivät tiukat turvatoimet ja ruumiintarkastus. Dalai Lama piti lyhyen puheen, jossa hän pahoitteli Kiinan päättäneen kieltää Tiibetissä opetuksen tiibetin kielellä. He siis haluavat kiinalaistaa koko Tiibetin!

Dalai Lama oli hyvin huolissaan Tiibetin kielen ja kulttuurin säilymisestä. Hän myös kertoi yhteisistä hankkeista kolmen yhdysvaltalaisen yliopiston kanssa. Vaikka tiede on ansiokasta ja tärkeää, ei se näy tuovan ihmisille mielenrauhaa ja onnea. Buddhalaiset henkisen harjoitukset ja meditaatio ovat tutkimuksen aiheena, jota tutkimusta tehdään yliopistojen ja luostareiden yhteistyönä. Aika näyttää, mitä siitä syntyy. lahjaksi veimme Hänen Pyhyydelleen Kalevalan ja Pekka Ervastian Kalevalan avaimen, Jeesuksen salakoulun ja Vuorisäärnan englanninkieliset versiot. Saimme myös vierailla Karmapan luostarissa, ja lyhyellä audienssilla hänen itsensä luona. Luostarin yhteydessä oli myös koulu, josta pikkupojat kaavuisaan ryntäsivät välitunnille pelaten jalkapalloa tyhjällä muovipullolla.

Aikuiset munkit lukivat rukouksia tempelissä rumpujen tahdissa ja pitkien torvien törähdysten saattamana.

Koko matkan ajan meistä huolehti Delhin Tiibet-keskuksen ystävällinen Tsödag, joka oli järjestänyt majoitukset, tilasi taksit, sopien hinnat. Tämä on erityisen tärkeää In-

Matkalaisia

tiassa, jossa tulee niin helposti huijatuksi.

Meillä olikin pitkät taksimatkat, sillä Delhistä Dharamsalaan on 750 km ja matka kesti 13 tuntia, palatessa 12 tuntia. Kyyti oli kyllä aika hurjaa, sillä Intian liikennesäännöt ovat vain viitteellisiä. Taksikuski totesikin nauraen: No rules, no rules!”, kun puikkelehti riksojen, traktoreiden, rekkojen, härkävankkureiden, moottoripyörien, pyhien lehmien, koirien ja vuoristossa apinoiden seassa. Täytyy vain luottaa kohtaloonsa ja karmaansa!

Intian silmiinpistävä köyhyys, roskaisuus ja kaikinainen epäjärjestys on länsimaalaiselle ja varsinkin suomalaiselle hurja kokemus. Dharamsala oli intialaisen mittapuun mukaan siisti pikkukaupunki ja varsinkin sen yläkylä, jossa on Dalai Laman asunto. Sielläkin tosin lehmät yhdessä koirien kanssa tonkivat roskiksia, ja spitaaliset sormetomine käsiineen kerjäsivät avustuksia. Heitä ei oikein pystynyt ohittamaan antamatta

heille jotakin. Oli kuin olisi siirtynyt Jeesuksen aikaan parintuhannen vuoden taa.

Ihmiset olivat noin yleensä kuitenkin tyytyväisen oloisia. Varsinkin aamuisin näki iloisia vanhuksia, jotka kiersivät meditaatiopolkua, joka kiertää kukkulan ympäri. Sen huipulla on Dalai Laman asunto ja Tempeli. Polunvarren kiviin on kaiverrettu kookon: ”om mani padme hum” mantraa, tuhannet liput ja kymmenet rukousmyllyt toistivat sitä. Saimme osaksemme erityisen kauniita hymyjä mummoilta, jotka myös kiersivät tuota polkua keppi toisessa ja rukousmylly toisessa kädessä, mumisten ”om mani padme humia” mennessään.

Myös monet nuoret kulkivat tuon polun ennen päivän askareita ja töitä. Buddhalaisen myötätunnon opetus ilmiselvästi kantaa hedelmää. Vaikka buddhalaisuus toteaa elämän olevan kärsimystä, niin ainakin monet heistä näyttävät iloisilta. Dalai Lama itse parhaana esimerkkinä.

Joskus olen tosin epäillyt, että hän katsoessaan meidän länsimaisten touhuja ei tiedä itkeäkö vai nauraa. Viisaana miehenä hän on kuitenkin todennut, että nauru on parempi tapa auttaa meitä. Aivan kuten mekin saatamme hyväntahtoisesti nauraa lasten kysymyksille ja heidän tietämättömyydelleen. Samalla tavoin kai viisaiden on pakko hymyillä tälle hassulle sakille, jota myös ihmiskunnaksi kutsutaan.

Sillä kyllä Intiaa katsoessa tuli mieleen, että on tämä Elämän Koulu hurjaa jumalten leikkiä, lilaa, kuten intialaiset sanovat. Kyllä me täällä Suomessa ja yleensä pohjoismaissa elämme aivan ihmeellistä elämää. Meidän ongelmamme ovat pieniä Intiaan verrattuna.

Ja näitä intialaisia on kohta miljardi! Buddhalaisuuden monet keskeiset opetukset ja varsinkin buddhalaisuuden eettinen puoli ovat hyvin lähellä teosofiaa. Ja kuitenkin buddhalaisuus on vain uskonto, ja totuus on kaikkia uskontoja korkeampi. Buddhalaisen opetus sielunvaelluksesta, eli ihminen voi mahdollisesti jälleensyntyä eläimeksi, ei ole mielestäni filosofisesti oikein pätevää. Ehkä Intian ja Tiibetinkin maalaisten elämä ei paljon poikkea kotieläinten elämästä kaikessa yksinkertaisuudessaan. Lienevätkö tämä saanut ihmiset moisiin aatoksiin? Itse tunsin lievää myötähäpeää, kun Pema

luentonsa päätteeksi alkoi puhua tästä. Olin halunnut kysyä häneltä, kuinka etana elää hyvän elämän voidakseen jälleensyntyä perhosena! Tai mikä on koiran hyvä elämä? Uskontojen keskeinen ominaisuushan on opinkappaleet, dogmit, joista pidetään kiinni vaikkakin, jos ei järjettöminä, niin ainakin epätäydellisinä. Tässä piilee kenties buddhalaisuuden pukinsorkka.

Intiassa myös törmäsi tappamattomuuden kääntöpuoleen, elämän suojeluun, jota Suomessa sanotaan eläinräakkäykseksi. Karmapan luostarin pihalla oli muuli, jonka molemmat etujalat olivat loukkaantuneet, ja sen oli ilmiselvästi vaikea seisoa. Hyväntahtoiset munkit toivat sille ruokaa, ja se sai odottaa siinä kuolemaansa. Itse näin, että sen kärsimykset olisi ollut syytä lopettaa heti.

Suuria ja vaikeita kysymyksiähän on tämä maailma tulvillaan. Onneksi minun ei tarvitse niitä kaikkia ratkaista, vaikka nuorena niin luulin. Enhän osaa oman elämänikään pulmia aina oikein ratkaista. Silloin on hyvä turvautua viisaampien apuun, niihin edellä kulkijoihin, jotka ovat viitoittaneet tietä ihmiskunnan auttajina. Vanha sananlasku sanoo: ”sitä kuusta kuuleminen jonka juurella asunto”. Itse tulkitsen tämän nyt niin, että yritän kuulla, mitä Pekka Ervast, suomalainen tietäjä on sanonut,

Hyvää adventin aikaa kaikille olennoille

Pekka Ervast
Ruusu-Risti 1921

Joulu on rakkauden juhla. Jouluna vietämme sen ihmisen syntymää, joka uhraisi kaikkensa rakkaudelle, joka ei tunnustanut muuta perustaa, ei muuta ojennusnuoraa eikä muuta päämäärää ihmisen elämälle kuin rakkauden, väsymättömän, anteeksiantavan, itsensä unohtavan. ”Sen uuden käskyn annan minä teille: rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut.” Hänen rakkautensa oli taivasten valtakuntaa, se oli autuutta ja rauhaa.

Kuinka kaukana on siitä vielä kristikunta! Se viettää kerran vuodessa ”rakkauden ja rauhan ruhtinaan” syntymää, mutta vähän se välittää siitä suuresta opetuksesta, minkä hänen elämänsä antoi. Kristikunta yhä sotii ja vihaa, murhaa ja ryöstää, tarttuu miekkaan ja - hukkuu.

Mutta Jeesuksen Kristuksen antama uusi elämänohje onkin salattu ”tämän maailman viisailta ja oppineilta”. Sen ymmärtävät vain ne pienet, joita maailman oppineet halveksivat, - ne pienet ja vähäväkiset, joiden sydän on surussa puhdistunut, joiden henki totuutta haluaa, joille rakkaus on mittaamattoman paljon kalliimpi kuin kunnia ja kulta, kuin maine ja maailmanvalta.

Kun asianharrastajat kysyvät, onko Suomella erikoinen tehtävä Europan uudestiluomisessa, vastaavat monet teosofit, ettei heidän ymmärtääkseen Suomella ole mitään erikoistehtävää; kaikki kansat ovat osaltaan mukana uutta Europpaa rakentamassa.

Tuommoinen vastaus kuulostaa yhtä demokraattisen vaatimattomalta kuin veljelliseltä ja järkevältä. Kuitenkin se perustuu historian tuntemattomuuteen ja henkisen näön puutteeseen. Sillä se, joka on lukenut historiansa, hän tietää, ettei historia ole niin tasa-arvoisen demokraattinen kuin ihmiset soisivat, vaan antaa milloin toisen kansan, milloin toisen kulkea kehityksen etunenässä, menestyä ja vaurastua esimerkiksi ja opiksi toisille ja lopulta sortua ja hukkaa toisten varoitukseksi, jos ei se ole osannut oikein käyttää kohtalon suomia tilaisuuksia. Kansat ovat kuin yksilöt, ja kuinka erilaisiksi yksilöiden kohtalot muodostuvat! Onhan aina muita henkevämpiä ja voimakkaampia yksilöitä, jotka tarmollaan ja työllään, kaukonäköisellä viisaudellaan ja neronsa terävyydellä antavat henkisiä sysäyksiä kokonaisille kansoille ja aikakausille: miksei olisi kansoja, jotka suorittavat saman tehtävän historian näyttämöllä?

Sentähden minä ja moni muu olemme uskoneet ja yhä uskomme, ettei suinkaan ole järjetöntä ajatella, että Suomellakin voisi kerran olla erikoinen kulttuuritehtävä kansojen kesken. Ja koska taas toisista syistä luulemme tietävämmä, että Suomen kansalle paraikaa valmistetaan tämänlaatuista tehtävää tulevaisuudessa, emme ollenkaan ymmärrä, miksemme sitä uskoa julkilausuisi.

Ja jos taas kysytään, mikä tuo tehtävä on, en minä ainakaan mene vastaamaan siihen yksityiskohtaisesti, sillä ken tuntee jumalien koko ohjelman? Omaan rajoitettuun näköpiiriini on vain kangastanut kuva Suomen vastaisesta tehtävästä okkultisella työalalla. Tuntuu siltä, kuin Suomessa sillä alalla syntyisi koulu, jossa monista vieraista maista käydään viisautta oppimassa.

Näistä asioista puhun enemmän ja tarkemmin siinä kirjassa ”Väinämöinen”, jonka aion julkaista tässä Ruusu-Ristissä ehkä helmikuusta lähtien.

Mutta tietysti Suomen loistava tulevaisuus tulee käsittämään monta muutakin alaa, ja jos esim. pitävät paikkansa (jota en kyllä epäile) herra D. Cajanderin ihmeelliset keksinnöt maan- ja puutarhaviiljelyksen alalla, on siinä selvä viittaus siitä, että Suomi tulee saamaan mullistuksia aikaan taloudellisenkin elämän suhteen. Ja kun ajattelen, mitä voimaa esim. sähköksi muutettuna piilee meidän sadoissa koskissamme, en ollenkaan pidä mahdollottomana sitä näkemääni tulevaisuudenkuvaa, että ”Suomessa ei kurjuutta eikä köyhyyttä ole”.

Ruusu-Ristin 90-vuotis-juhla 14.11.2010

Pekka Ervast, suomalainen tietäjä

Arvoisat vieraat ja hyvät ystävät! Hyvää Isänpäivää teille kaikille. Olette sydämellisesti tervetulleita tähän Ruusu-Ristin 90-vuotisjuhlaan.

Kun puhumme teosofiasta ja ruusuristiläisyydestä Suomessa, emme voi sivuuttaa Pekka Ervastia. Häntä voi hyvällä syyllä kutsua näiden henkisten liikkeiden isäksi Suomessa. Sopii siis hyvin kohottaa hänet näin Isänpäivän päiväsankariksi!

Pekka Ervast syntyi 26.12.1875 Helsingissä kollegioasessori Peter Edvard Ervastin ja Hilma Natalian os. Törnroos, yhteiseen kotiin. Koti oli ruotsinkielinen virkamieskoti ja ajan mittapuun mukaan hyvin toimeentuleva kulttuurikoti. Perheeseen syntyi vielä kaksi poikaa ja kaksi tyttäretä, joista molemmista toinen kuoli jo aivan pienenä lapsena. Peter Elias putosi vaunuista, joissa oli nukkumassa, ja hänen selkensä vaurioitui. Pekka Ervastin ollessa 8-vuotias hänen äitinsä kuoli.

Lapsesta saakka hänellä oli innostus kieleen. Hän oppi lukemaan 5vuotiaana, ja merkittävää kyllä, kieli oli ranska. Kaikki kieleen liittyvä kiinnosti häntä, isänsä oli fenomaani joka laittoi lapset suomenkieliseen kouluun. Pekka Ervast sanoo kuitenkin oppineensa suomenkielen vasta 21-vuotiaana, ja oppimisen olleen erityisen vaikeaa hänelle. Lapsuuden haave oli tulla kaunokirjailijaksi. Hän kirjoittikin 12-vuotiaana ”Rövarbandet” – seikkailukertomuksen. Hän myös laati yhdeksän eri kielen vertailevaa kielioppia ja keksi myös ihan oman kielen 12-vuotiaana. Tästä kielellisestä lahjakkuudesta oli hyötyä tulevaisuudessa.

Hän kävi rippikoulun 17-vuotiaana ja

kävi ehtoollisella ensimmäisen ja viimeisen kerran. Tuon ehtoollisen yhteydessä hän sai näyn Jeesuksen kasvoista, jotka katsoivat juuri häntä antaen tietoisuuden hänelle siitä, että ihmisen tehtävä on pyrkiä täydellisyttä kohti.

Vuona 1894 hän sitten sai käsiinsä ensimmäisen teosofisen kirjan. Ervastin omien sanojen mukaan kirjan vaikutus oli suorastaan räjähdysmäinen. ”Tämä on totta”, oli hänen ajatuksensa. Omien sanojensa mukaan hän suorastaan ahmi kaiken teosofisen kirjallisuuden, mitä siihen aikaan oli saatavilla vain ruotsin kielellä.

Omaiset eivät tätä hänen etsintäänsä hyvällä katsoneet. Sen ajan sääty-yhteiskunta määritteli hyvin selkeästi ihmiselämän suuntaviivat kullekin säätynsä mukaan. Pekka Ervast kulki kuitenkin omaa tietään. Hänelle Teosofia kyllä antoi älyllisen maailmankuvan, mutta hän tahtoi päästä oma-kohtaiseen tietoon Elämästä ja Jumalasta. Lopulta hän päätyi hyvin ehdottomaan näkemykseen: ”jos Jumala on olemassa, Hänen täytyy ilmoittaa itsensä minulle”. Ellei Hän sitä tee, en jaksa elää.”

Silloin se tapahtui. Vuonna 1896, Pekka Ervastin ollessa 20-vuotias, hän koki uudestisyntymisen. Hänet ympäröi valo, joka sanoi: ”ole hyvässä turvassa, minun poikani, sillä minä rakastan sinua”. Sitten valo laskeutui alas ja tuli selkäranka pitkin ulos liekinä, joka oli vaahteranlehden muotoinen, ja se ympäröi hänet. Kun hän nousi ylös, tiesi hän olevansa uusi ihminen.

Tuo kokemus vei hänet evankeliumien ja tolstoilaisuuden ääreen. Omaiset ja varsinkin hänen isänsä oli hyvin huolissaan tästä. Hän kävi tapamassa Arvid Järnefeltiä ja oli myöhemminkin vielä kirjeenvaihdossa tämän kanssa. Hän kyllä löysi hänestä vakavan Jeesuksen seuraajan, mutta tolstoilainen maailmankuva jätti hänestä kuitenkin liian paljon avoimia kysymyksiä.

Pekka Ervast oli liittynyt vuonna 1895

Teosofisen Seuran Skandinaaviseen osastoon ja sen esoteeriseen kouluun vuonna 1897. Teosofinen maailma eli tuolloin riitojen repimänä. Oli syytökset H. P. Blavatskyn petoksista, oli Annie Besantin ja William Judgen seuraajariita. Tämä kaikki ei kuitenkaan estänyt Pekka Ervastia olemasta mukana Seuran toiminnassa ensin Ruotsissa, ja kun se heräsi Suomessa, hän heti oli innolla mukana. Pekka Ervastista kehittyi ehdottomasti valovoimaisin luennoitsija ja kirjoittaja Suomen Teosofisessa kentässä. Häntä saapui kuulemaan satamäärin ihmisiä. Ennätys lienee tapahtunut Viipurin luennoilla. Hänen tultua sinne vuonna 1907 perustetun Teosofisen Seuran ylishteeriksi siellä oli kolmella luennolla ensin 400, sitten 600 ja lopulta kolmannella yli 700 henkilöä läsnä.

Teosofia löysi otollisen maaperän Suomen kansasta. Alusta lähtien Pekka Ervastilla oli vahva esoteerisen kristinuskon näkemys. Hän sanoi olevansa Helena Petrovna Blavatskyn ritari ja hän noudatti kehotusta tutustua siihen uskontoon, jonka pariin hän oli syntynyt. Samalla hän paneutui myös Suomen kansan muinaiseen viisauteen, siis Kalevalaan.

Tietäjä-sana tarkoittaa Nyky-Suomen sanakirjan mukaan henkilöä, jolla on jo syntymästä lähtien yliaistisia kykyjä ja tietoa. Pekka Ervast oli tällainen henkilö. Hänen kirjallinen tuotantonsa on aivan ylivertainen muihin sen ajan teosofeihin verrattuna. ”Jeesuksen salakoulussa” (v. 1914) hän sanoo esoteerisen kristinuskon olevan Jeesuksen opetusten seuraamista Vuorisaarnan hengessä. ”Kalevalan avaimessa” (v. 1916) hän avaa kansamme muinaisten tietäjien viisauden.

Ensimmäisen maailmansodan ja kansalaissodan vaikutukset näkyivät teosofisessa liikkeessä, joka oli kokenut suuren menetyksen Rudolf Steinerin erottua kannattajineen siitä vuonna 1913. Riita koski ”Idän

Tähti” – liikettä, jota Pekka Ervast myöskään ei kannattanut. Rudolf Steinerin herättämien pedagogisten virikkeiden myötä Helsinkiin syntyi Kulmakoulu, joka pyrki pedagogiikassaan huomioimaan ihmisen henkisenä ja eettistä kasvatusta vaativana.

Nämä ristiriidat johtivat lopulta siihen, että Pekka Ervast kannattajineen 14.11.1920 perusti Ruusu-Risti –seuran. Tämä merkitsi hänen työnsä jatkumista rosenkreutselaisena – eli ruusuristiläisen in-spiraation alaisena.

Samoihin aikoihin myös kansainvälinen yhteisvapaamuurariliike tuli Suomeen. Pekka Ervast oli siinä mukana ja Ruusu-Ristin sisäinen opetus organisoitui osin sen ympärille. Tämä johti ristiriitoihin ja Ruusu-Risti vapaamuurariustyön itsenäistymiseen v. 1927.

Ruusuristiläisyyden keskeinen sanoma on Pekka Ervastin mukaan se muutos, Uusi Liitto ja sen avaama uusi tie henkisen itsekasvatuksen alueella. Seikka, joka mielestäni tekee Pekka Ervastista tietäjän.

Olen lukenut hänen kirjojaan, esitelmään ja puheitaan 41 vuotta, ja yhä uudestaan löydän niistä uutta, entistä syvällisempää tietoa elämästä, kuolemasta ja Jumalasta. Voiko korkeampaa tietoa enää olla? Hänen eettinen opetuksensa on korkeinta mahdollista mitä tiedän: Vuorisaarnan hengen läpäisemää. Hänen okkulttinen opetuksensa saa tukea H. P. Blavatskyn ja Rudolf Steinerin opetuksista, eikä mitään syviä näkemyseroja ole. Hänen tietäjänsilmänsä osasi nähdä tulevaan naisten yhteiskunnalliseen heräämisen aikaa. Hän ennusti kommunismin kuolemaa, koska se perustui valheelle. Hän ennusti Suomen itsenäisyyden, Euroopan Unionin ja yhteisen rahan. Kauemmas tulevaisuuteen hän viittaa siinä, kun hän sanoo, että Ruusu-Ristin tulisi työskennellä tulevan uskonpuhdistuksen eteen. Hänen mukaansa tulee aika, jolloin Euroopasta vain Skandinavia ja osia Pohjois-Saksasta

ovat kristittyjä. Muut osat ovat islamilaisten vallassa. Silloin tulisi täällä Pohjolassa syntyä uusi puhdistettu kristinusko, joka olisi valona kaikille kansoille. Tämähän on osin Nostradamuksen ennustus, mutta se lienee toteutuva. Koska se tapahtuu, lienee vielä kaukana, mutta Pekka Ervastian sanoma todellisesta kristinuskosta olisi minusta ainakin sen tulevan uskonpuhdistuksen perusta.

Ruusu-Risti on tehnyt tätä työtä nyt 90 vuotta. Kuinka kauan työ jatkuu, se mielestäni on Korkeimman kädessä.

Onnittelen ja olen kiitollinen, että olen saanut etuoikeuden tehdä työtä Ruusu-Ristissä.

Ja kuka maailmoiden mahdin kuuluttaja on,
hän tänään pilvien ääriä kulkee
ja huomenna makaa
maassa niin syvällä
kuin koski, mi vuorten
kuilussa kuohuu

Eino Leino

Karman kahdet kasvot

Antti Savinainen

Johdanto

Tarkastelen tässä esityksessä karman lakia *hyvityskarman* ja *kehityskarman* näkökulmista, jotka uskonnonfilosofian ja teologisen etiikan dosentti Leo Näreaho tuo esille artikkelissaan *Karman rautaiset lait* teoksessa ”Guruja, joogeja ja filosofeja”. Näreahon analyysi koskee lähinnä intialaisia ja buddhalaisia karman tulkintoja (ja sivuaa myös new age –ajattelua), mutta se on relevantti myös teosofian näkökulmasta. Hän esittää osuvaa kritiikkiä karman kumppaakin tulkintaa kohtaan. Vastaan osaan Näreahon esittämästä kritiikistä teosofian antamalla perusteilla. Teosofialla tarkoitan tässä yhteydessä luonnollisesti omaa tulkintaani teosofisista lähteistä.

Karman laki idän ajattelussa

Hyvityskarma

Hyvityskarmallisen käsityksen mukaan karma on maailmassa vaikuttava, ihmistä moraalisesti palkitseva tai rankaiseva synn ja seurauksen laki. Karman laki toteutuu tämän tulkinnan mukaan luonnonlain välttämättömyydellä, joten yksikään tekoja tekevä olento ei voi välttää tekojensa seurauksia. Sana ”karma” tulee sanskritista ja tarkoittaa teon tekemistä. Seuraukseen ei vaikuta pelkkä teko; myös teon taustalla olevat sisäiset syyt ja vaikuttimet ovat merkityksellisiä. Siten karma liittyy tekoihin, joilla on moraalinen luonne ja moraalisesti tulkittavia seuraamuksia. Lisäksi tekojen edellytyksenä ovat tietyt motiivit, halut ja

uskomukset. Näreaho yhdistää teon moraalisen luonteen ja edellytykset puhumalla *karmallisesta teosta*. Intialaisessa perinteessä kuten teosofiassakin varsinaisten tekojen lisäksi myös ajatus ja puhe tulkitaan karmallisiksi teoiksi.

Edellä esitetystä seuraa, että on olemassa myös ei-karmallisia tekoja. Nämä ovat tekoja, jotka tehdään ilman haluja ja kiinnittymistä. Arkipäivän teot ovat tässä katsantokannassa karmallisesti neutraaleja, mikäli ne tehdään ”takertumatta”. Tähän voi tosin huomauttaa, että nykyaikana kannattaa miettiä tarkkaan, mitkä teot todella ovat neutraaleja tai edes ”vähäkarmaisia” vaikkapa kulutustottumusten osalta.

Karmallisella teolla on aina seuraus, joka intialaisessa perinteessä hahmotetaan kahdenlaisena. Ensiksi, karmallinen teko aina jättää tekijäänsä sisäisen jäljen (jainalaiset esittävät, että karma on hienoa ainetta, joka ”tarttuu” tekijäänsä). Se voi näkyä taipumuksena tai se voi vahvistaa jo olemassa olevaa taipumusta. Tämä on erittäin tärkeä näkökanta myös teosofisessa ajattelussa. Oikeastaan kaikki henkinen pyrkimys liittyy tähän: millaisia ominaisuuksia tahdon itsessäni kehittää tai vahvistaa? Seuraukset ovat varsin helposti nähtävissä jo tämän elämän aikana. Näreaho käyttää osuvasti ilmaisua *psykologinen karma*.

Karman toinen seuraus on varsinaisesti hyvityskarmallinen: hyvä teko tuottaa myönteisen seurauksen eli ”palkkion” ja paha tai väärä teko kielteisen seurauksen eli ”rangaisuksen”. On helppo nähdä jälleensyntymisen merkitys itämaisessä ajattelussa: kaikkien tekojen seuraukset eivät toteudu yhden elämän aikana. Ihmisen karmallinen tase määrää, millaisiin oloihin sielu syntyy. Karma määrittää mm. ihmisen elämän pituu-

den ja kokemukset, joita ihmisellä elämässään on. Esimerkiksi buddhalaisen perinteen mukaan kaunainen ja vihainen henkilö syntyy seuraavassa elämässä rumaksi ja kitsaus erityisesti munkkeja kohtaan johtaa köyhään inkarnaatioon ja ylimielisyys syntymiseen alhaiseen sukuun. Tässä näkyy buddhalainen konteksti, josta karmasta on opetettu, eli esimerkiksi Suomessa on helpompi välttyä vakavan kitsauden seurauksilta, jos pysyy loitolla Valamon luostarista.

Karmalliset seuraukset voivat kypsyä eri aikoina. Näreahon tarkasteleman joogakoulukunnan mukaan seuraukset voivat toteutua jo tässä elämässä, jos teko on poikkeuksellisen hyvä tai paha (kuten toistuva väärä oikamielisyys henkilöä kohtaan). Jos karmalliset seuraukset eivät toteudu tässä elämässä, on kolme vaihtoehtoa:

1. Seuraukset toteutuvat vähitellen useiden elämien kuluessa.
2. Seuraukset jäävät piileviksi, kunnes lopulta sopivat olosuhteet mahdollistavat niiden toteutumisen.
3. Seuraukset eivät enää toteudu, jos joogi on jo vapautunut karmasta.

Intialaisessa perinteessä ei Näreahon tulokinnan mukaan käsitellä karmallisia tekoja ja niiden seurauksia yksittäisinä hyvinä tai pahoina tekoina, vaan lähtökohtana on paremminkin kaikkien tekojen seurauksien yhteinen tase tai ”velka”. Tämä vaikuttaa järkevältä tulkinnalta myös teosofisen ajattelun kannalta.

Hyvityskarman ongelmia

Näreaho nostaa esiin kysymyksen, joka saattaa tulla monelle mieleen karmaa pohdittaessa. Nykyisen elämäni vastoinkäymiset

tai kärsimykset ovat aikaisempien elämien karman tulosta. Mutta minä en muista aikaisempia elämiä enkä niiden tekoja, miksi minun pitäisi sitten olla niistä vastuussa? (Tosin, luullakseni harvempi on huolissaan siitä, onko hän ansainnut tämän elämän hyviä asioita). Ongelmana on siis teon tekijän identiteetin säilyminen. Länsimaisen oikeuskäsityksen mukaan ihmisen on tiedettävä, mistä häntä rangaistaan. Uusi persoona ei tätä voi mitenkään tietää. Näreaho toteaa, että vastuunalaisuus ilman yksilön omaa tietoisuutta vastuusta ja syyllisyydestä on ongelmallinen.

Näreaho tuo esille ongelman ratkaisumahdollisuuden: hyvityskarman kannattaja voi kritiikkiin vastata, että ihminen muistaa inkarnaatioiden välitilassa aikaisempien elämien tapahtumia niin paljon, että hän ymmärtää aikaisemman karmallisen rankaisunsa mielekkyyden. Vastaus on kuitenkin Näreahon mukaan ongelmallinen, koska ihminen ei fyysisen elämänsä aikana kuitenkaan tiedä mistä häntä rangaistaan, toisin sanoen ihminen unohtaa kaiken ennen syntymää kokemansa.

Kehityskarma

Tässä näkökulmassa karma ei ole ensisijaisesti palkitsemis- ja rangaistusmekanismi, vaan kosminen kehityspeeriaate. Kehityskarma ohjaa tietoisien yksilöiden kehitystä yhä uudelleen toistuvien fyysisten inkarnaatioiden kautta. Uushindulaisen ajattelijan Sri Aurobindon (1872 –1950) mukaan karman laki säätelee jumalallisten arvojen kehitystä, karma toimii siis kosmisena kasvatusperiaatteena. Tavoitteena on se, että sielu lopulta täysin ilmentää jumalallisia energioita.

Karmallisella prosessilla on siten Aurobindon ajattelussa päämäärä: evoluutioproses-

sin myötä ihmisessä toteutuvat arvot, jotka kuuluvat todellisuuden rakenteeseen samalla tavalla kuin luonnonlait. Voidaan myös nähdä, että evolutiivisessa karman laissa yhdistyvät jumaluuden kehitys- tai itsetoteutusprosessi ja toisaalta yksilöllisten sielujen kasvatusprosessi. Näkemys tulee hyvin lähelle teosofiaa. (Aurobindo oli tutustunut teosofiisiin oppeihin; en kuitenkaan osaa arvioida missä määrin teosofia vaikutti hänen ajatteluunsa.)

Näreaho esittää kehityskarmaa tarkastellessaan kysymyksen: ”mikä kehittyy”? Kysymys liittyy edellä esitettyyn hyvityskarman kritiikkiin. Ennen kuin vastaan Näreahon kritiikkiin, tarkastelen teosofista käsitystä karman toiminnasta.

Teosofinen käsitys karmasta ja sen toiminnasta

Karma on teosofian mukaan hyvä laki, joka takaa, ettei mikään henkinen ponnistus mene hukkaan. Usein karma esitetään myös niin, että se on sokean luonnonlain tajuton voima. Karman toimintaa tästä näkökulmasta luonnehtii osuvasti sanonta: ”kylvö on vapaa, mutta sadonkorjuu pakollinen”. Voidaankin sanoa, että teosofissa karmakäsityksissä esiintyy sekä hyvitys- että kehityskarman piirteitä. Karmalla on siten teosofisessa ajattelussa kahdet kasvot.

Teosofiassa puhutaan *lipikoista*, karman herroista, jotka huolehtivat karman toteutumisesta. Karma toteutuu olemisen kaikilla eri tasoilla ja ihmiselämässä yksilön, ryhmän, kansan ja koko maailman tasolla. Voi vain kuvitella millainen monimuuttujaongelma kaikkien näiden tasojen karmallinen yhteensovittaminen on.

Teosofia antaa avaimet ymmärtää, miksi ajattelullakin on karmallisia seurauksia. Luonnollisesti siitä seuraa aiemmin mainittu psykologinen karma ajattelijalle itselleen. Ajatukset ovat teosofian mukaan energiaa omalla tasollaan, ja ne vaikuttavat ihmiskunnan aurassa ja sitä kautta toisiin ihmisiin. Pekka Ervast ottaa esimerkin: ihminen ajattelee huvikseen vaikkapa varkauksia, joista ei jää helposti kiinni. Ihmisellä itsellään ei välttämättä ole nyt kiusausta tehdä rikosta tekojen maailmassa, mutta hänen ajatusenergiansa voi vaikuttaa johonkin toiseen yksilöön, jolla tämä heikkous on. Ervast toteaa, että jos ja kun ajatuksemme vaikuttavat toisiin ihmisiin, seuraa siitä meille karmaa.

On tärkeää huomata, että rakennamme tulevaisuuttamme ajatuksillamme; ajatus on teon synnyttäjä. Tulemme sellaiseksi tulevaisuudessa, mitä nyt ajattelemme. Tämä on itse asiassa hyvä uutinen! Ajatukset voivat olla hyviä ja kohottavia, jolloin niistä seuraa ajattelijalle hyvää karmaa. Hyvän karman tavoittelun ei tietenkään kannata olla hyvän ajattelun ja toiminnan motiivina; silloinhan hyvään liittyisi itsekkyyttä, josta taas ei seuraa kovin positiivista karmaa.

Karman lain *voisi* tulkita sitenkin, että jos joku kärsii, hän on sen ansainnut ja mikäpä minä olen sekaantumaan toisen karmaan. Ehkä idässäkin on tehty tällaisia tulkintoja. Oikeastaan ei tarvitse edes etsiä asiaan teosofista kantaa, vaan asian voi ratkaista jo terveellä järjellä. Jos meillä on mahdollisuus lievittää lähimmäisemme kärsimyksiä, meidän on se tehtävä; rakkaus ja myötätunto kehottavat meitä siihen. Toisaalta jos jätämme jonkun hyvän työn tekemättä, on sekin karmallinen

teko, josta on omat seurauksensa.

Karmasta vapautumisessa nousee keskeiseksi asiaksi anteeksianto. Karma kyllä toteutuu siinä mielessä, että saamme hyvityksen meille tehdystä pahasta, mutta karman kehä ei katkea. Jos vaadimme oikeutta edes salaisesti, karmalliset voimat antavat meille oikeutta samalla mitalla, jolla itse mittaamme. Mutta jos osaamme antaa sydämeistämme anteeksi, niin silloin karma loppuu meiltä ja myös häneltä, jolle osaamme antaa anteeksi. Jeesus esittää Vuorisaarnassa asian niin, että me emme saa Isältä (tai Elämältä) anteeksi, ellemmme itse osaa antaa toisille anteeksi. Anteeksiannon vaikutuksen voi kokea jo tässäkin elämässä sekä itsessään että toisissa. Kenties eräänä pahan vastustamattomuuden avaimena on juuri anteeksianto. Ehkä on myös niin, että anteeksiantaminen ja rakkauskykymme ovat syvässä yhteydessä toistensa kanssa.

Katsotaan lopuksi, mikä on teosofinen selitys jälleensyntyvästä minuudesta, joka kantaa karmallisen vastuun.

Jälleensyntyvä minuu

Ihmisessä on teosofian mukaan näkyvän kehön lisäksi näkymätön puoli, joka voidaan hahmottaa sieluksi ja hengeksi. Kuolevainen persoonallisuutemme koostuu fyysis-eetterisestä kehosta ja tunne- ja ajatussielusta, kun taas kuolematon meissä sisältyy henkeemme. Teosofisen ihmiskäsityksen keskeinen ajatus liittyy juuri tähän kuolemattomaan meissä. Sitä kutsutaan mm. korkeammaksi minäksi, korkeammaksi itseksi, ydinihmiseksi tai kristukseksi meissä (teosofiassa tehdään kyllä ero näiden ilmaisujen välille, mutta se ei ole tässä tarkastelussa merkityksellistä.) Korkeampi minä edustaa ikuisia arvoja, mutta se ei ole vielä täydellinen, vaan kehityksen alainen. Tästä näkökulmasta katsottuna teosofinen

karmatulkinta on voimakkaasti kehityskarmallinen.

Persoonallinen minuutemme eli sielumme on kuolevainen; se vaihtuu inkarnaatiosta toiseen, joten persoonallisuutemme ei jälleensynty. Syntykö sitten korkeampi minämme, henkinen olemuspuolemme? Ei synny sekään ennen kuin saavutamme teosofisella kielellä vihkimyksen (idässä puhutaan valaistuksesta). Teosofian mukaan korkeampi minuutemme synnyttää tai luo uuden persoonallisuuden. Näkemys lienee hyvin yhteensopiva buddhalaisen selityksen kanssa, jonka mukaan *skandhat* eli karmalliset ominaisuudet jälleensyntyvät. Voitaneen sanoa, että korkeampi minä kantaa karmallisen vastuun synnyttämänsä persoonallisuuden kautta.

Uusi persoona ei (yleensä) muista aikaisempaa persoonallisuuttaan. Sen voi nähdä myös armona, toisinsanoen jos muistaisimme menneet pahat tekomme tai pahat teot, joita meille on tehty, osaisimmeko elää tätä elämää vapaana vihasta ja katkeruudesta? Voi myös olla, että tieto olisi meille liikaa nykyisessä kehitysvaiheessamme. Vanhan karma koko paino saattaisi olla liian kova persoonallisuuden kestettäväksi.

Usein kuulee sanottavan, että ”emmehän me ole tänne tahtoneet syntyä”. Asia on teosofian mukaan juuri päinvastoin. Tätä kuvaa erinomaisesti professori Sven Krohnin runo, jonka uskon ilmentävän hänen omaa henkistä kokemustaan:

”Katselit kerran taivaiden korkeudesta maan elämää – seutua mihin syntyvä olit. Tiesi näit jo silloin ja ymmärsit, miksi sinun tulisi ihminen olla, se tieto aineeseen tuoda, joka välittömässä Ykseydessä on sinussa Sinä.

Ja niin kuin ukkosen jyrinä tai niin kuin metsien hiljainen humina tavoitti Ääni, täytti

ja lävisti Sana:
Muista!

”Minä muistan”, ah, lupasit silloin.

Miten helppoa luvata leväten autuudessa, ainaisen Hyvyyden helmassa: Harhojen keskellä soihtuna käyden, valoa tuoden, onnea luoden kaikkeni annan.

Taivainen lupaus sielusi sinetti. Vieläkö muistat?

Toista on kulkea usvassa, maassa kohdata sielunsa toisena, kohdata halujen pyörre, intohimojen väkevä poltto, vastavoimien imu, ihmisten pilkka, vallan ja maineen himot ja pyyteet, nautinnon veto ja viiltävä tuska.

Taivainen lupaus, vieläkö muistat?

Totuutta maailma pelkää, valoa vihaa. Joka sydämen ääntä seurata tohtii alistumatta, on kurja, syytyköön hänelle rovio, poltettakoon!

Eksynyt sielu, miksi et lepoa saa. Vieläkö muistat?

Ihmisen osuus on ristiriidasta nousten, taistellen tuoda taivainen siemen maiseen multa, keskellä mudan ja liejun suojella Uuden Elämän uskon, Elämän toivon hentoa kukkaa.

Muistatko vihdoin?”

Näreahon kritiikki saa mielestäni tässä vastauksen. Ihminen hyväksyy korkeammassa taajunnan tilassaan tulevan elämänsä karman, kuten hyvityskarman kannattaja Näreahon mukaan sanoisikin. Asialla on kuitenkin syvällisempi kehityskarmallinen perustelu: ihminen näkee syntymisen ja karmansakin armona, tilaisuutena yrittää uudelleen pyrkiä kohti täyden ihmisen ihannetta.

Ei ole mitään ihmistä korkeampaa,
ikuisempaa ei, ihanampaa.
Järkeä itseltäs, elämältä’ älä vaadi!
Kun rikot, kärsi!
Kun luot, lait luonnolle laadi.

Eino Leino

Hunnun takaa: Sydän

Sauli Siekkinen

Egyptiläinen sydäntä kuvaava hieroglyfi on maljakko, jonka sivuilla on kaksi korvan muotoista kädensijaa, ”sydämen korvat”. Tämän symbolin valinta ei ole satunnainen, vaan se viittaa ihmisluonnon kätkeytyyn, hienojakoiseen puoleen, joka asuu sydämessä. Egyptiläiset mysteerit näyttivät kokeilaille tien tuohon uuteen, henkistyneeseen olemassaoloon, joka pohjautuu sydämeen. Kulttuurissaan, joka pohjautui noiden mysteerien tuomalle todelliselle viisaudelle, egyptiläiset liittivät sydämeen kaikki henkiset hyveet kuten arvostelukyvyyn ja älyn. Vasta maallistunut kreikkalais-roomalainen kulttuuri nosti aivot sydäntä tärkeämmäksi ja vieläpä yhdisti sydämeen ainoastaan häilyvät tunteet ja maallisen rakastumisen. Kuitenkin lähes jokaisessa kulttuurissa ja kielessä on säilynyt ilmaisuja, jotka viittaavat sydämen syvällisempään merkitykseen kuten suomen ”uskoa sydämessään”.

Kaikki todelliset vihkimysjärjestelmät ja henkisen kasvun menetelmät ovat opettaneet kokeilaille tajunnan keskuksen siirtämisen aivoista henkiseen keskukseen sydämeen. Aivot näkevät maailman ainoastaan viiden aistielimen kautta (sanskritiksi: ”bahyakarana” –ulkoiset aistielimet) ja siten havaitsevat vain kukin pienen häivähdyksen ulkokohtaisesta maailmasta, ainoastaan ne tietyt alloonpituudet, joille tuo kyseinen aistielin on herkistynyt. Suurin osa maailmankaikkeutta jää kuitenkin aistien ulottumattomiin. Korva ei voi kuulla tarpeeksi matalia tai korkeita ääniä. Samoin ei silmäkään havaitse kaukaisten tähtien ja galaksien valoa. Sydän sitä vastoin havainnoi maailmaa sisäisen aistin, antahkaranan välityksellä. Antahkarana on silta, jonka kautta sydän on kosketuksissa hienojakoisen maailman kanssa ja tuntee sen itsekohtaisena, olemuksena. Sydän havaitsee kaiken sisäisen olemuksen pääsemällä yhteyteen olentojen ja asioiden takana olevan ideoiden tason kanssa, missä nuo olennot ja asiat värähtelevät kukin yhtä kristallinkirkasta aallonpituutta osana kosmoksen harmoniaa. Aivot edustavat myös ihmisen ulkokohtaista olemuspuolta, kuuluontoa eli alempaa persoonallisuutta, sydän taas keskeistä, aurinkoluontoa ja korkeampaa yksilöllisyyttä. Ihmisen korkeammat käyttövälineet eli monadi on yhteydessä sydämeen ja havainnoivat maailman yhden sisäisen aistin kautta, synteessä. Kreikan termi ”συνθεσις” (synthesis) tarkoittaa lopputulosta siinä yhdistämisprosessissa, mitä ”συμβολον” (symbolon) alun alkaen merkitsee. Sen vastakohta on ”ανάλυσις” (analyysi), joka kuvaa kokonaisuuden pilkkoutumista osiin, minkä viisi aistielintä suorittavat kukin havainnoiden vain tietyn osan kokonaisuuden värähtelyn aallonpituuksista.

Ihmisen korkeampi yksilöllisyys ilmentää itsensä sydämen kautta. Tämä sydän ei ole kuitenkaan sama kuin karkea fyysinen elin vaan tarkoittaa henkistä keskusta, intuition ja spontaanin ymmärryksen käyttövälinettä rajatun yksilöllisen pohdiskelun ja ajattelun sijaan. Sydämen merkityksestä henkisellä tiellä tiibetiläinen nunna Tenzin Palmo on sanonut:

“Missä tahansa harjoituksessa, jotta se toimisi, mielen, joka meditoi, ja meditaation kohteen pitää yhdistyä. Nämä kaksi ovat usein vastakkaisia toisilleen. Täytyy saavuttaa täydellinen yhdistyminen, silloin sisäinen muuntuminen tapahtuu. Tietoisuus vajoaa luonnollisesti

päästä sydämeen – ja silloin kun tämä tapahtuu, sydän avautuu eikä mitään minätunnetta enää ole. Tämä on todellinen siunaus. Kun ihminen oppii elämään tästä keskuksesta käsin eikä enää aivoistaan, mitä tahansa hän tekeekin, on aina välitöntä ja oikein. Samalla se vapauttaa suuren energiavirran, mitä eivät enää rajoita yksilölliset pyrkimyksemme. Ihminen tulee iloisemmaksi ja loistavammaksi sanan molemmissa merkityksissä, koska tässä kaikessa on kyse palaamisesta takaisin sydämen alkulähteeseen kuin että eläisi karkotettuna päässään.” (Cave in the Snow)

Ramana Maharshi on sanonut sydäimestä:

”Sydän on ainoa todellisuus. Mieli on vain ohimenevä vaihe. Pysyminen todellisessa Itsessä tarkoittaa paluuta sydämeen.” (Talks with Sri Ramana Maharshi)

Mik’ on hyöty etsimisen?
Siirtää ethän saata
tähtösiä taivaankannen
etkä merta, maata;
kulkee elon, kuolon valta,
vaikka tullet tuonelta.

Eino Leino

SIELUN KYMMENEN TILAA

Aslak Larjo

James Twymanin ensimmäinen vierailu Suomessa sujui miellyttävissä merkeissä. Hän saapui perjantaina suoraan Chicagosta, joten mitään konserttia hän ei pitänyt; ei ollut alun perin tarkoitukseen. Mutta hän esitti kuitenkin joitakin laulujaan ylimääräisenä ohjelmalla. Lauantain esitelmä ja workshop Mooses koodista antoi minulle lisämietittävää, vaikka olenkin lukenut hänen kirjansa ja käyttänyt koodia jo toista vuotta.

Mooses koodin käyttäminen antaa sen käyttäjälle supervoiman, niin kuin antoi Mooseksellekin, joka teki ihmeitä. Jumalan nimeä ei siihen mennessä oltu annettu kenellekään, ei Abrahamille, ei Iisakille eikä muillekaan profeetoille. Jumalan nimeä MINÄ OLEN, eivät saaneet käyttää Mooseksen jälkeenkään muut kuin ylin papisto juuri sen voiman takia. Jeesus rikkoi jatkuvasti tätä juutalaisten ankaraa lakia. Hän käytti sanoja MINÄ OLEN Rakkaus, MINÄ OLEN Tie, Totuus ja Elämä jne. Tämä oli juutalaisen papiston mielestä suurta jumalanpilkkaa ja oli anteeksiantamaton rikos Jeesuksen taholta. Mooses koodi ei ole enää salainen, mutta sen käyttäjän tulee olla tietoinen, käyttääkö voimaa itsekkäästi omaksi vai muiden hyväksi.

Kun Jumala puhutti Moosesta elävän pensaan muodossa, joka ei palanut loppuun, hän aloitti itse asiassa vuoropuhelun Mooseksen kanssa. Kun Mooses sai Jumalta tehtävän lähteä vapauttamaan Israelin kansa egyptiläisten orjuudesta, hän kysyi Juma-

lalta, mitä hän kertoo juutalaisille. ”Kenen minä sanon minut lähettäneen?” Silloin Jumala antoi Moosekselle oman nimensä MINÄ OLEN SE, MINÄ OLEN.

James kertoo kirjassaan siitä oivalluksesta, että PILKKU on ratkaisevan tärkeää sanojen välillä, jotta ymmärtää, mistä on kysymys. Jumala puhuu Moosekselle ja Mooses vastaa. He käyvät keskustelua, ja koska Jumala tunnistaa Mooseksessa olevan jumaluuden, niin he ovat Yhtä. Se voima, mikä on Jumalassa, on myös Mooseksessa. Tähän perustuu Mooses koodin voima. Esimerkiksi, jos sanot ’MINÄ OLEN Rakkaus’, niin Jumala vastaa ’MINÄ OLEN’. Tällöin ulos hengittäessä sanotaan MINÄ OLEN Rakkaus ja sisään hengittäessä (äänestä tulee kuiskauksenomainen) MINÄ OLEN. Mitä tahansa asiaa voidaan näin affirmoida ja kutsua itseensä. On vain muistettava koodin suuri voima. Samoin se, että tekee näin yhteisen hyvän vuoksi, ei itsekkäistä syistä. Puhdassydäminen ihminen voi nykyäänkin saada aikaan suuria ihmeitä.

James on hauska huumorimies. Hän kertoi seuraavan vitsin, joka toimi erikoisen hyvin Bushin aikana. Presidentti Bush tapasi kadun kulmassa pitkäpartaisen, kaapuun pukeutuneen miehen ja sanoi tälle: ”Olette Mooseksen näköinen.” Mies ei vastannut mitään, ja Bush toisti sanomansa. Taaskaan mies ei vastannut. Silloin Bushin henkivartija sanoi miehelle: ”Ettekö tiedä, että mies, joka puhuttelee teitä, on presidentti Bush. Miksi ette vastaa hänelle? Tähän pitkäpartainen vastasi: ”Viimeksi kun puhuttelin Bushia (bush/pensas/), maailma suistui rai-teiltaan.”

Maanantain esitelmä Balderin salissa Helsingissä sai uuden aiheen. Jamesin kirja The Proof, jota hän ilmeisesti olisi tarvinnut, oli

loppuunmyyty messuilla. Kirja kertoo ihmisten välillä olevasta resonanssin laista, joka ilmenee samana energiataajuutena. The Proof kertoo kokeesta, jossa James löysi kirjan, jonka koehenkilö oli kätkenyt Seattleen määrättyyn paikkaan. James todisti, että olemme värähteleviä ykseyden ilmentymiä. Sinä olet minä, minä olen sinä; samaa jumalaista tajuntaa.

James päätti tehdä maanantaina pikavierailun laivalla Tallinaan ja sillä reissulla hän kehitti iltaesitelmäänsä varten kokonaan uuden aiheen, SIELUN KYMMENEN TILAA. Se kertoo siitä, kuinka egolla ja sielulla on kummallakin oma kielensä.

1. Ego pyrkii erillisyyteen, kun taas Sielu pyrkii ykseyteen.

Teemme koko ajan valintoja. Joko pelosta tai rakkaudesta. Pelkäämme erityisesti ihmissuhteissamme, ja etenkin avioliitosuhde on useille rankka tässä mielessä.

Viime artikkelissani kerroin rauhan vaelluksestamme Assisista Roomaan Jamesin ja muiden vaeltajien kanssa. Huomasin yhtäkkiä olevani yksin vilkasliikenteisen tien penkareella; muita vaeltajia ei näkynyt missään. Sain pakokauhun pelosta. Levähdyspaikalla en voinut mennä muiden joukkoon, vaan menin erilleen syrjään. Se oli täydellinen putoaminen pelkotilaan, ja

siitä seuranneeseen erillisyyden tunteeseen. Selvisin tästä tilasta anteeksipyyttämisellä ja sitä seuranneella yhteisyyden kokemisella. Opetus oli minulle hyvin tärkeä.

2. Ego kiinnittää huomionsa siihen, mikä on erilaista, kun taas Sielu kohdentaa huomionsa siihen, mikä on samanlaista.

PALVELUKORTTI

☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2010 alkaen
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐

Nimi
Katuosoite
Postitoimipaikka
Puhelinnumero

Kirje-
posti-
merkki

Rausu-Risti/Lehti
Merimiehenkatu 31
00150 HELSINKI

James on 15 vuoden ajan matkustanut ympäri maailmaa ja todennut, kuinka useimmat ihmiset ovat pohjimmiltaan samanlaisia. Kun Saddam Hussein kutsui hänet v. 1998 Irakiin pitämään rauhankonserttia, häntä pelotti aluksi erilaiset ihmiset, mutta hyvin pian hän huomasi, että heitä kaikkia yhdisti samankaltaisuus.

3. Ego pitää tärkeänä olla oikeassa, kun taas Sielu on mieluummin onnellinen.

Ego haluaa olla korkealla ja parempi kuin kaikki muut. Sielu taas tietää, että sillä tavalla ei saavuta onnellisuutta. Onnellinen ihminen ei mahtaille eikä kerskaile omalla ylemmyydellään. Miksi pitäisi olla aina mielipide joka asiaan; miksi pitäisi tuntea olevansa oikeassa? Kuka ylipäättänsä voi sanoa olevansa oikeassa? Ei ole olemassa oikeaa, ei väärää; ei hyvää, ei pahaa. Kaikki riippuu siitä, miltä kantilta asiaa katsoo, ja kuka katsoo. Viisas valitsee onnellisuuden tilan.

4. Ego pyrkii saamaan aikaan vaikutuksen, kun taas Sielu ilmaisee itsensä yksinkertaisesti.

Useat suuret opettajat, kuten Dalai-Lama ja Äiti Teresa, ovat ilmaisseet itseänsä yksinkertaisin sanoin. He tietävät, että totuus on yksinkertainen. Miksi tehdä asiat monimutkaisiksi? Viisas puhuu usein pelkällä olemuksellaan, ilman sanoja.

5. Ego haluaa vetää huomion itseensä. Sielu taas kohdentaa huomion siihen, mikä on pyhää ja totta. Sielu iloitsee aina, kun kuulee totuuden, vaikka kuinka monta kertaa, ja etsii yksinkertaisuutta.

6. Ego sanoo: ”Katso minua.” Sielu sanoo: ”Katso itseäsi.”

7. Ego antaa, koska se haluaa saada. Kohutussa ’Secret’ –filmissä tämä näkyy selvästi. Ihminen haluaa itsekkäästi omaa hyvää, vain saada itselleen. Sielu tajuaa, että saaminen ja antaminen on sama asia. Kun antaa muille, antaa itselleen. Ei voi antaa pois sellaista, mitä ei itsellä ole. ”Kun olen nälkäinen, anna minulle joku ketä ruokkia...” Vain antamalla anteeksi, saa itse anteeksi, jne.

8. Ego on tavaroiden perään, kun taas Sielu etsii hyvyttä.

Ego on materian lumoissa, eikä piittaa keinoista. Sielu etsii ja näkee pinnan alla olevan jumalaisen hyvyyden, joka on kaikissa ihmisissä ja kaikessa. ”Vain Rakastettu Jumala MINÄ OLEN on todellista.; nähdä kuten Jumala näkee, tuntea kuten Jumala tuntee, tietää kuten Jumala tietää.”

9. Ego luulee, että sen pitää puolustautua jotakin sellaista vastaan, joka voi sitä haavoittaa tai aiheuttaa harmia. Sielu tietää olevansa haavoittumaton. Sen ei tarvitse pelätä mitään. Tämä johtaa rauhaan sisimmässä. Näin myös kaikki sotiminen käy turhaksi ja tarpeettomaksi.

10. Ego uskoo kuolevansa. Sielu tietää, että kuolema ei ole todellista.

Olen usein ajatellut, kuinka suuri vastuu on kirkolla, joka ei kerro totuutta ihmisille siitä, että olemme jälleensyntyviä sieluja. Äärettömän tärkeää olisi kertoa se, että kuolemaa ei ole. Moni itsemurha jäisi toteuttamatta, jos meille kerrottaisiin asioita niiden oikeilla nimillä. Moni uupunut sielu ajattelee, että ”minä vapaudun kaikista tuskista ja ongelmista, kun vapaaehtoisesti jätän tämän fyysisen maailman.” Tämä on harhaluulo. Todellisuus on karua, sillä kuo-

leman hetkellä ja sen jälkeen ihminen käsittelee oman elämänsä ja voi vain todeta, että ongelmat on selvitettävä rajan toisella puolella, jos ei niitä ole selvittänyt fyysisessä maailmassa.

Saimme kuulla Jamesin esitelmien välissä hänen koskettavaa musiikkiaan. Samoin hän teki Assisin retriitin aikana ja rauhan vaelluksellamme Assisista Roomaan. Joka aamu ennen vaellustamme kävimme läpi 12 Suuren uskonnon rauhanrukoukset. Nämä rauhanrukoukset ovat Beloved Communityn kaiken rauhantyön perusta. Sen oivaltaminen, että jokaisessa uskonnossa on rauhanrukouksia. Jumalalla ei ole uskontoa. 'God has no religion' on Jamesin uusi CD nimeltään.

Kun rukoilee jotakin, se merkitsee, että myöntää sen puutteen. Ja silloin kohdistaa huomionsa tähän puutteeseen, joka näin lisääntyy. Mutta kun rukoilee rauhaa tulemaan esiin pinnan alta, se on aivan eri asia. Rauha on aina vallinnut maailmassa. Meidän tehtävämme on rakastaa se esille. Meissä ihmisissä rauha ilmenee mielen rauhana, rauhallisuutena, joka sitten säteilee maailmaan sydämestämme. Näin Äiti Maria Magdalenakin minulle jatkuvasti sanoo:” Ole rauhallinen.”

Kaunis kiitos Leena Sarkkiselle, joka rohkeasti kutsui Jamesin Suomeen ja näin mahdollisti Jamesin ensi vierailun. Ja kiitos Jamesille, jonka toivon tulevan seuraavaksi pitämään retriitin tänne Lappiin!

JO LOPPUVI ÖLJY

Jo loppuvi öljy mun lampustain.
Ulos ikkunan yöhön ma tuijotan vain.

Ma katson ja katson ja aattehet
ne lentää, ne lentää kuin kuplasat.

Ja kuplat ne kulkee ja kuplat ne käy
mut ei minun onneni kuplaa näy.

Nään ikkunan yöstä ma itseni vain.
Jo loppuvi öljy mun lampustain.

Eino Leino